

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 584/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. Z., H., zastúpeného advokátkou JUDr. S. H., B., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 20 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 2 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 101/2013 z 3. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. septembra 2013 emailom doručená sťažnosť Ing. M. Z., H. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 20

ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 2 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“ alebo „porušovateľ“) sp. zn. 4 Co 101/2013 z 3. júla 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 4. marca 2013 podal na Okresnom súde Humenné (ďalej len „okresný súd“) návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 41 492,40 € s príslušenstvom z dôvodov uvedených v návrhu s príslušnými prílohami bez zaplatenia súdneho poplatku. Návrhu bola pridelená spisová značka 12 Ro 61/2013, pričom 13. marca 2013 sťažovateľ podal k uvedenej spisovej značke návrh na nariadenie predbežného opatrenia z dôvodov v návrhu uvedených spolu s príslušnými prílohami. Okresný súd uznesením sp. zn. 21 C 54/2013 z 25. marca 2013 vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili k predmetu konania o zaplatenie sumy 41 492,40 € s príslušenstvom, teda vo veci samej, pričom súdny poplatok uhradený nebol a nebola zaslaná ani len výzva na úhradu súdneho poplatku vo veci samej. V nadväznosti na toto uznesenie podal odporca PhDr. M. Š. vyjadrenie 4. apríla 2013 spolu s písomnosťami, na ktoré sa odvoláva ako na dôkazy. Dňa 11. apríla 2013 okresný súd vydal uznesenie, ktorým návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie v celom rozsahu, ktoré odôvodnil tým, že okresný súd predložené dôkazy neposúdil dostatočne a objektívne. Napadnuté uznesenie okresného súdu považoval sťažovateľ za nezrozumiteľné, okresný súd sa len obmedzil na opakované konštatovanie, že navrhovateľ neosvedčil danosť práva, avšak to, ako dospel k tomuto záveru, nijako nezdôvodnil a zároveň okresný súd nijako nezdôvodnil, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Okresný súd by mal dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Zároveň bol sťažovateľ toho názoru, že okresný súd vyhodnotil predložené dôkazy len jednostranne, nezobral na zreteľ ústavné právo vlastníť majetok, ústavné právo na súdnu ochranu a rovnosť účastníkov. Nijako nevzal do úvahy sťažovateľom predložené dôkazy, vzal do úvahy len dôkazy predložené odporcom, pričom aj tie nesprávne vyhodnotil. Podľa názoru sťažovateľa v napadnutom rozhodnutí nebolo nijako zdôvodnené, na základe akých dôvodov dospel okresný súd k záveru, že právo sťažovateľa ako navrhovateľa nebolo osvedčené. Zároveň po tom, čo okresný súd v napadnutom rozhodnutí opakovane mnohokrát uviedol, že nárok sťažovateľa nie je osvedčený ani pravdepodobný, v závere

konštatuje, že okresný súd ním neprejudikuje práva a záujmy účastníkov riešené v konaní vo veci samej. Uvedené je podľa názoru sťažovateľa v hrubom rozpore so zvyškom zdôvodnenia, kde jasne a zreteľne súd prejudikuje rozhodnutie vo veci samej. Okresný súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal sťažovateľom predložené dôkazy zdôvodňujúce nevyhnutnosť nariadenia predbežného opatrenia, neoboznámil sa s nimi a v odôvodnení ich na rozdiel od dôkazov predložených odporcom nijako nevyhodnotil. Z ďalšieho konania odporcu je zrejmé, že návrh odôvodnený bol. Okresný súd svojim konaním zmaril účel predbežného opatrenia tým, že po podaní návrhu vyzval odporcu na vyjadrenie sa k návrhu, v dôsledku čoho odporca nehnuteľnosť previedol. Okresný súd nesprávne právne posúdil vec týkajúcu sa nariadenia predbežného opatrenia tým, že nerozhodol bez vyjadrenia účastníkov, vyhodnotil nárok sťažovateľa ako neosvedčený, aj keď tento záver nijako nezdôvodnil. Sťažovateľ ďalej uvádza, že okresný súd vyzval odporcu na vyjadrenie sa k ním predloženým návrhom a dôkazom, ale sťažovateľovi nedal možnosť vyjadriť sa k dôkazom a tvrdeniam odporcu. Na základe týchto tvrdení vydal rozhodnutie, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. Zároveň tým, že okresný súd jednostranne posudzoval predložené dôkazy, porušil rovnosť účastníkov konania.

Sťažovateľ krajskému súdu vytýka, že nenapravil stav, keď rozhodnutie okresného súdu potvrdil, avšak v napadnutom rozhodnutí sa obmedzil len na konštatovanie o správnom posúdení dôkazov prvostupňovým súdom a s jednotlivými dôvodmi, s výnimkou nesprávne obsadeného súdu, sa nezaoberal. Taktiež podľa názoru sťažovateľa nijako nezdôvodnil, z čoho vychádzal jeho právny názor, že návrh sťažovateľa odôvodnený nebol. Dôvodom podania sťažnosti je neoprávnený zásah porušovateľa do základného práva na súdnu ochranu sťažovateľa, porušením princípu právnej istoty a legitímnych očakávaní, rovnosti, zákonnosti, čím bolo zasiahnuté do práva nerušene užívať zákonne nadobudnutý majetok, teda do vlastníckeho práva. Sťažovateľ zastáva názor, že porušovateľ jednostranným hodnotením skutkového stavu, nerešpektujúc základné právne zásady a právne normy, rozhodol arbitrárne a bez toho, aby svoje rozhodnutie presvedčivo zdôvodnil. Porušovateľ potvrdil uznesenie okresného súdu a v odôvodnení sa obmedzil na hodnotenie vecnej správnosti rozhodnutia súdu nižšej inštancie a „stotožnením“ sa s týmto hodnotením bez toho, aby sa vecou starostlivo zaoberal, tvrdenia sťažovateľa

z aspektu opodstatnenosti neposudzoval, teda porušil základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že nepostupoval zákonným spôsobom.

Ďalej sťažovateľ uviedol, že zásah do vlastníckeho práva krajský súd vyhodnotil len jednostranne v prospech odporcu, nezobral na zreteľ ústavné právo sťažovateľa vlastníť majetok, spočívajúce vo vlastníctve pohľadávky, keďže svojím konaním znížil, ak nie zmaril, možnosť jej uspokojenia. Sťažovateľ je toho právneho názoru, že nezákonným postupom porušovateľa, ako aj súdu nižšej inštancie bolo zasiahnuté do jeho procesných práv a vlastníckeho práva, a to tým, že sa odňala porušovateľovi možnosť uspokojiť svoju pohľadávku voči odporcovi, keďže porušovateľ hrubo porušil procesné normy a *„odporca medzičasom zmaril účel, ktorý mohol byť zákonným a včasným postupom súdu dosiahnutý, čím mu spôsobil ujmu vo výške 41 492,40 eur s príslušenstvom. Okresný súd odňal sťažovateľovi svojim postupom zákonného sudcu. A pre postup ako to zdôvodňuje porušovateľ v napadnutom rozhodnutí neboli splnené zákonné predpoklady“*.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 4 Co 101/2013 vyslovil jednak porušenie základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru, ďalej porušenie čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ďalej porušenie čl. 47 ods. 3, čl. 2 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co 101/2013 z 3. júla 2013. Ďalej navrhuje, aby ústavný súd uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Co 101/2013 z 3. júla 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie finančného zadosťučinenia v sume 41 492,40 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia advokátom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu by bolo možné hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02).

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru, porušenia čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a porušenia čl. 47 ods. 3, čl. 2 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu, ktorým bolo v odvolacom konaní potvrdené uznesenie okresného súdu vo veci rozhodovania o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba

pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietané uznesenie krajského súdu.

Po preskúmaní uznesenia krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzované uznesenie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, resp. nedostatočne odôvodnené.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom uznesení dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho odvolaní proti uzneseniu okresného súdu a dôsledne svoje rozhodnutie odôvodnil, keď uviedol:

„Predbežné opatrenie je zabezpečovacím prostriedkom, ktorého podstatou je poskytnutie súdnej ochrany v prípadoch, v ktorých iba rýchlá a primeraná súdna ochrana je naplnením základného práva na súdnu ochranu zaručeného Ústavou Slovenskej republiky (čl. 46 a nasl.). Plní nielen zabezpečovaciú, ale aj preventívnu funkciu a to vtedy, ak je nevyhnutné dočasne upraviť pomery účastníkov alebo existuje obava, že by výkon rozhodnutia bol ohrozený. Pri nariadovaní predbežného opatrenia musí súd vždy vziať do úvahy to, že opatrenie upravuje pomery len predbežne, alebo že zaisťuje nároky dosiaľ právoplatne nepriznané. Z tohto dôvodu môže nariadiť len také predbežné opatrenie, ktoré stačí k dosiahnutiu týchto účelov a nesmie voliť predbežné opatrenie, ktorým by sa zbytočne a nevhodne zasahovalo do práv žalovaného alebo tretej osoby. Keďže ide o predbežnú úpravu, môže sa táto úprava týkať len doby budúcej, nie minulej. Pri rozhodovaní o predbežnom opatrení podľa § 76 ods. 1 písm. e) O. s. p., musí súd tiež uvažovať o primeranosti ujmy, ktorá by nariadením predbežného opatrenia vznikla žalovanému, resp. inému účastníkovi konania. Takáto ujma nesmie byť neprimeraná výhode, ktorá sa nariadením predbežného opatrenia dostane žalobcovi.

Prvostupňový súd správne vychádzal zo skutkového stavu osvedčovaného v čase rozhodovania a vec aj správne právne posúdil s poukazom na ust. § 102 ods. 1 a § 76 ods. 1 písm. e) O. s. p. Správne vychádzal z listinných dôkazov v spise, v zmysle ktorých v tomto štádiu konania sa žalobcovi nepodarilo osvedčiť svoj nárok a v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na listinné dôkazy, ktoré sa nachádzajú v spise, ktoré boli predložené účastníkmi, pričom tieto si navzájom odporujú. V tomto štádiu konania v súvislosti s preukázaním dôvodnosti návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nie je potrebné vykonávať dokazovanie vo veci samej, či nárok žalobcu je alebo nie je dôvodný. Avšak je potrebné preukázať skutočnosť, že nárok žalobcu je aspoň osvedčený za stavu, ak žalobca svoj nárok osvedčuje príkazom na úhradu v Slovenskej sporiteľni zo dňa 8. 6. 2007 a potvrdením zo dňa 8. 6. 2007, ktoré je vyhotovené vo fotokópii, ktorej pravosť ani nie je overená, pričom podpis na tomto potvrdení je prakticky nečitateľný. Za stavu, keď zároveň žalovaný tvrdí, že platbu vo výške 1.250.000,- Sk prijal na svoj účet ako splátku pôžičky, ktorú poskytol v roku 2004 žalobcovi vo výške 3.700.000,- Sk opierajúc svoje tvrdenie o čestné prehlásenie rovnako zo dňa 8. 6. 2007, ktorého pravosť má byť overená podľa osvedčovacej

knihy dňa 26. 7. 2007 spolu s informáciou obce B. zo dňa 24. 4. 2013, ktorú zaslal žalobca (č. l. 53 a nasl.) nie je možné skonštatovať, že by žalobca svoj nárok osvedčil.

Prvostupňový súd vychádzal len zo skutkového stavu existujúceho v čase rozhodovania o predbežnom opatrení, pričom z obsahu spisu je zrejmé, že za tohto stavu nárok žalobcu osvedčený nebol. Skutočnosti, ktoré uvádza žalobca budú predmetom dokazovania až v ďalšom konaní a presahujú rámec dokazovania v štádiu rozhodovania o predbežnom opatrení.

Tvrdené skutočnosti žalobcom v odvolaní v súvislosti s pravosťou dôkazov predložených, či už žalovaným, príp. aj žalobcom, budú predmetom dokazovania vo veci samej, a preto v záujme neprejudikovania rozhodnutia odvolací súd k nim nezaujal vecné stanovisko. Postupom súdu nebolo porušené právo účastníka – žalobcu na súdnu ochranu. Na vydanie predbežného opatrenia neboli splnené zákonné podmienky vyplývajúce z ust. § 74 ods. 1 O. s. p., a to nevyhnutnosť dočasnej úpravy pomerov, ani že výkon rozhodnutia bude ohrozený.

Navyše z vyjadrenia žalovaného k odvolaniu, ako aj z výpisov z katastra nehnuteľností k. ú. M. LV č. 165 a č. 875 vyplýva, že v súčasnosti žalovaný ani nie je vlastníkom sporných nehnuteľností, ktorých zákazu disponovania sa žalobca domáhal návrhom na vydanie predbežného opatrenia. Preto návrh na nariadenie predbežného opatrenia v súvislosti so zákazom dispozície s predmetnými nehnuteľnosťami vo vzťahu k žalovanému ani nemôže obstať. Z uvádzaných listov vlastníctva je zrejmé, že dočasným vlastníkom týchto nehnuteľností sú J. H. a A. H. v podiele 1/1 na základe zabezpečovacieho prevodu práva pod č. V 417/2013-11/13.

K odvolacej námietke žalobcu, že vo veci rozhodol nesprávne obsadený súd, odvolací súd uvádza k pôvodnému návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 4. 3. 2013 bola pridelená sp. zn. 12Ro/61/2013, avšak v dôsledku návrhu na vydanie predbežného opatrenia zo dňa 13. 3. 2013 bola vec prevedená do registra C, keďže po začatí konania na súde žalobca požiadal o vydanie predbežného opatrenia, a to v zmysle záznamu zo dňa 14. 3. 2013 (č. l. 22). V zmysle potvrdenia z č. l. 23 bola predmetná vec prevedená do oddelenia občianskoprávneho, kde je vedená pod sp. zn. 21C/54/2013 a bola pridelená na prejednanie sudcovi Mgr. P. S. V zmysle prílohy č. 1 k vyhláske 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd

a vojenské súdy časť II. Zapisovanie do súdnych registrov okresného súdu, písm. j) súdny register vecí v skrátenom konaní, bod 3 v súdnych registroch Ro a Rob sa vyznačuje skončenie vecí a jej prevod do súdneho registra C, Cb v prípade a) podania odporu, b) zrušenia platobného rozkazu pre jeho nedoručenie do vlastných rúk odporcovi, c) ak sa platobný rozkaz nevydal, pretože neboli splnené zákonné podmienky. V danom prípade nedošlo k vydaniu platobného rozkazu a vec bola prevedená do registra C v súlade s rozvrhom práce Okresného súdu Humenné. ...

Ani námietka týkajúca sa nesprávne obsadeného súdu nebola opodstatnená. Vec bola pridelená zákonnému sudcovi v zmysle platného rozvrhu práce, ktorý bol povinný o podanom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia rozhodnúť.“

Ústavný súd konštatuje, že odvolací súd odpovedal na podstatné a právne významné dôvody odvolania a zdôraznil správnosť napadnutého uznesenia prvostupňového súdu doplnením ďalších dôvodov.

Podľa názoru ústavného súdu predmetné (sťažnosťou napadnuté) rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu (Občianskeho súdneho poriadku). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd preto nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 až čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu a je naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa

§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Označené základné právo sťažovateľa podľa čl. 36 ods. 1 listiny je vyjadrené v čl. 46 ods. 1 ústavy.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Pozornosti ústavného súdu neuniklo, že sťažovateľ namietal aj prípadné porušenie čl. 14 dohovoru. Názor o porušení uvedeného ustanovenia však sťažovateľ bližšie nezdôvodnil. Z odôvodnenia sťažnosti možno vyvodit', že porušenie ustanovenia má byť iba dôsledkom porušenia ostatných základných práv vymedzených v záhlaví tohto uznesenia. Neurčité a nedostatočne konkrétne odôvodnenie neumožňuje podľa názoru ústavného súdu zahrnúť porušenie uvedených ustanovení ústavy a medzinárodných zmlúv do obsahu pre ústavný súd záväzného sťažnostného petitu, preto ho možno považovať len za súčasť sťažovateľovej právnej argumentácie.

V súvislosti s namietaním porušenia čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že v čl. 2 ods. 2 ústavy je upravená právna základňa konania štátnych orgánov Slovenskej republiky. Pre oblasť základných práv a slobôd je toto ustanovenie spresnené v čl. 13 ods. 1 ústavy, v súlade s ktorým: „Povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.“ Uvedené ustanovenia vylučujú svojvôľu orgánov štátu pri ukladaní povinností. Rozhodnutia orgánov štátu, ktorými sa ukladajú povinnosti, však v zásade podliehajú preskúmaniu súdnymi alebo inými orgánmi

na základe opravných prostriedkov dostupných tým, ktorým boli povinnosti uložené. V rámci konania o takýchto opravných prostriedkoch sa príslušné „opravné“ orgány zaoberajú nielen meritórnymi (obsahovými) náležitosťami napadnutých rozhodnutí, ale aj posudzovaním zákonnosti postupu a rozhodovania tých orgánov, ktoré o uložení povinnosti rozhodli. Rešpektovanie príkazu ústavnej normy obsiahnutej v čl. 2 ods. 2 ústavy orgánmi štátu je preskúmateľné v rámci opravných prostriedkov dostupných oprávneným osobám predovšetkým v rámci súdnej a inej právnej ochrany podľa čl. 46 ústavy.

Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd sa pri aplikácii hmotnoprávnych ustanovení nedopustil protiústavnosti a jeho postup a rozsudok sú založené na ústavne konformnom výklade príslušných právnych predpisov. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2013